

шаше отъ покорность-тѣ на оныѣ, що бѣхъ около него. Честь-та му висѣше на косъмъ.

Никифоръ, като видѣ въ какво положеніе ся нахожда, не ся противи на желаніе-то Святославо. Бориса и брата му испратихъ съ почетъ изъ Цариградъ. Боляре и народъ гы испроваждахъ до предѣлы-тѣ на царство-то, а стража-та го понесе на щитъ до Прѣславъ, дето го посрѣщяхъ Рускы-атъ Князь и сичко-то священство.

Святославъ ся почюди, като видѣ колко много Борисъ приличаше на восчаны-атъ образъ на сестрѣ му Райнѣ, той го пригърнѣ като брата и го введе въ царскы-тѣ дворовы, като стопанинъ.

— Сега азъ съмъ твой гость, рече Святославъ, кога той прѣстѣши прѣзъ праг-атъ въ прѣстолиж-тѣ палатѣ; и тутакъ-си думытѣ му ся прикъснѣхъ на уста-та. Райнин-атъ ликъ сѣди на прѣстол-атъ, але той сега оживѣ, извъкнѣ: брате! затече ся къмъ Бориса и го пригърнѣ.

— Великы Княже Святославе, рече нѣкой-си, ты устои на думѣ-тѣ си, и царкыни Райна стои на своѣ-тѣ. Но той нищо не чуе,